Mizah

— Merak etme, sana da yalatacağım !

— Şaşıyorum doktor, o kadar rüya görüyorum, içinde hiç ayıp bir şey yok!

— Rica ederim bu resimli sutiyeni değiştir karıcığım, sinirime dokunuyor!

— Güzel ayakkabı mı istiyorsunuz, sağlam ayakkabı mı?

Anlayana

Kadın dediğin böyle olur!

Kadının biri, hem de Kan Çeşmede oturan bir kadın, koynundan bıçağını çektiği gibi adamın birini - kimbilir kaç yerinden - bıçaklıyarak önüne katmış; çarşı, pazar, kovalamaca oynamışlar (Her zaman saklambaç oynıyacak değillerdi ya!). Nihayet adamcağız, hayatiyle oynıyan kadının elinden canını kurtarmış. Kadın, müdafaasında:

— Kadın olur da bıçaksız olur mu? demiş.

Bizim bildiğimiz kadın kısmının eli hamurlu veya sopalı olur. Besbelli o da eskidenmiş. Zamane kadınları - hem de on dokuz yaşında - bıçak taşımıya başlıyorlar.

Nasrettin Hocanın saldırma hikâyesini bilirsiniz.

— Bu ne? demişler. (Anlaşılan o zamanlarda da arama tarama yapılıyormuş!)

— Çakı! demiş.

— Ne olacak! demişler.

— Yanlış kazıyorum! demiş.

— Aman Hoca, demişler, yazı yanlışları bu koca saldırmayla kazınmaz ya...

Hoca başını sallamış:

— Bazan öyle yanlışlar oluyor ki, bununla bile kazınmıyor!

Bizde de anlaşılan yanlış kazımak için saldırmadan başka çare, tabancadan başka ilâç yok! Allahını seven maşallah desin kabilinden, canını seven eyvallah desin... Tabiî kadınlara... Öyle herşeye eyvallah demek âdeti olmıyanlar bile bu mevzuda diyecek başka şey bulamazlar.

Hani, bu devirde, kadın dediğin de böyle olmalı!

Pamuk

Kar gibi beyaz, lâkin ateş gibi fiatlı... İpek gibi yumuşak, amma demir leblebi gibi yutulmaz. Tüy kadar hafif, fakat lök gibi insanın içine çöküyor.

İşte bu kadar birbirine zıd meziyetleri toplıyan o mübarek nesnenin adına pamuk diyorlar. Fiatı yedi kuruştan yedi günde yedi liraya kadar yükselen o pamuk.., Hani kimsenin iltifat etmediği, mühimsemediği o mütevazı köpük...

Tevekkeli dedelerimiz:

Telgrafın telleri
Pamuk gibi elleri

diye, pek değer verdikleri sevgililerin'n ellerini pamuğa benzetmemişler! Yalnız şarkıya:

Bizi baştan çıkaran
Aşırı kâr yılları

diye devam etmek lâzım gelecek! Evet, âr yılı değil, kâr yılı; lâkin bu kâr yılında esen kâr yelleri neredeyse bir karayel halini alacak. Pamukla beraber pamuklu fiatları da alabildiğine fırlıyacak, hele birkaç ay sonra, stoklar hafifleyince görürsünüz...

Bu iş böyle giderse, «Asılırsan İngiliz sicimiyle asıl!» yerine «Asılırsan pamuk ipliğiyle asıl!» demek modalanacak. Walt Disney, Pamuk Prenses'e zeyl olarak bir «Pamuk Kralı!» filmi çevirecek. İhtimal bu filmi Çukurovada çevirir! Memlekete bu vesileyle yeniden döviz akar. Temenni edelim de, birkaç pamuk tarlası sahibini Karun'a çeviren bu fiat yükselişi bizi iğne ipliğe çevirmesin!

— SİVRİSİNEK —

Minicik Hikâye

Esrarkeş

İstanbul Valisi ve sini
mi Profesör sevgili Gökay
not defterinden aşırılmıştır

Adamı görür görmez t
Tipik bir esrarkeşti. Bizi
leğe dahil. Renk kirli sarı.
dalgın ve çukurda. Hadekal
ve iri. Dudakları hafif hafi
dıyor. Bakıyor, fakat gö
Tetikte. Arasıra bir şey d
maş gibi boynunu uzataral
sına dönüyor.

Tebdil giymiştim, te
dim. Bununla beraber, e
dikkatimi çekmişti. Yanına
dum. Anlıyacağı şekilde:

— Ağabey, dedim, dal
galiba..

Beni tanımadı. Rüyada
şu sinir hekimliğine bayılır
Teşhislerimde hiç aldanmar
rar sordum:

— Dalga mı geçiyorsu

Kalender bir tavırla e
vurdu:

— Boş ver! Zıvanadan
ma beni...

Yürüdü. Sendeliyor, dal
rusu bulutlar üzerinde y
gibi. Tam esrar dalgası hali
de caddede... Otomobiller
sadasız geçiyor.

— Sağır mısın yoksa?

— Yoo... Amma zaman
bu şüphe bana da geliyor.

— Neden?

— Ses duymuyorum.

— Ne sesi?

— Klâkson sesi!

Tam bu sırada nasılsa
unutan bir şoför «Cart!»
ötünce, esrarkeş sandığım
kahkahayı bastı:

— Çok şükür, dünya
yahu!

Yazısını

Cilt 10, Sayı: 241 FİYATI 25 KURUŞ 16 Şubat 1951

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Yeni keşifler..

CON Ahmede rastladım. İhtiyarlamış artık zavallı... Amma, adamakıllı... Şaka değil... Ne zamanın Con Ahmedidir o? Ben çocuktum, onun keşiflerini halkın umumî tecessüsü arasında Darülfünunlar evvelâ inceden inceye tahkik, sonra da kemali rezaletle reddederlerdi.

Hay Con Ahmetçik hay... Devridaim makinelerini, havadan elektrik, denizden beton çıkardığı âletleri Fen Fakültesinde ben bile gidip görmüştüm.

— Nerelerdesin Üstad? dedim.

— Bizim mahdumu mektepten almıya gidiyorum! dedi.

— Hangi mektepten?

— Üniversiteden... Hukuk Fakültesinden...

Sonra, ne sormak istediğimi anlamış gibi:

— Babasına çekmedi haylâz! diye güldü; müsbet ilimlere metelik vermiyor..

— Keşifler ne âlemde? dedim.

— Artık akıllandım. Bu memlekette müsbet icatların para etmediğini tecrübeyle anladım. Lâkin oğluma dert anlatamıyorum.

— Neden?

— O, ille kendi keşiflerini tatbik etmek istiyor.

— Ne mâni oluyorsun?

— Mâni olmuyorum ki... Akıl öğrettim sade. Öyle ortalığı gürültüye verirsen benim gibi olursun dedim.

— Dinledi mi?

— Dinledi. Faydasını da gördü. Demokrasiyi Türkiyede ilk keşfeden odur. Amma bunu, babası gibi gürültü, patırtı ile meydana vuracak yerde el altından parti programlarına koydurttu. Bak, hâlâ ne güzel tatbik edilip gidiyor!

Keramet anlaşılıyor, değil mi?

— MİZAHÇI —

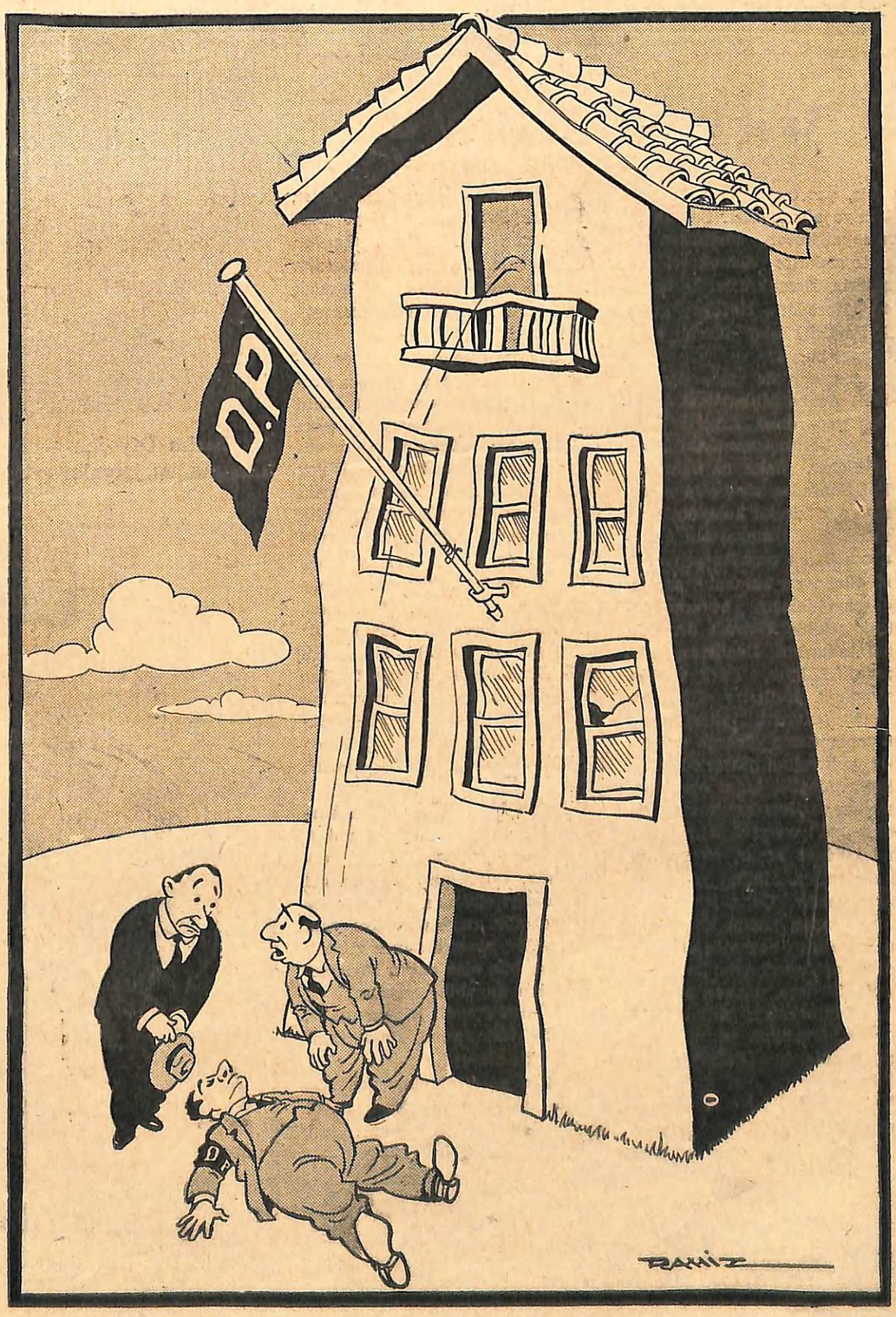

— Zavallı, kendi kendine kıydı!
— Nasıl?
— Yüksekten atarak!

HER HAFTA BİR TANESİ:

POT!..

Son zamanlarda memleket hazır esvap satan elbiseci dükkânına benzedi. Uysun uymasın, yakışsın yakışmasın, gözü açıklar bir şey bulup sırtına geçirdi.

Şimdi kiminin yakasında kiminin paçasında, kiminin elinde kiminin ensesinde, kiminin biçiminde kiminin cebinde bir pot görünüyor.

Herkes terzi değil amma, maşallah pot aramakta ve bulmakta mahir!.. Arada sırada şu terzi dükkânındaki aynada da pot arasak nasıl olur acaba?!!

Gönül Bu ya

Biz, gazeteci milleti, hayalle geçinmiye alışkınızdır. Zaman zaman hayal kurar, avunuruz. Meselâ memlekette demokrasi var farzederiz. Demokratlar iş başına geçeli (Nerede? Nereye gitsen Halk Partili!) işler düzeldi sayarız. Hayal bu ya?

Geçen gün de şöyle düşünüyordum: Acaba Milletvekili olsaydım ne yapardım? Elbette evvelâ terziye koşar, sırtımdaki pelaspareleri atar, hazır ne bulursam alırdım. Sonradan nasıl olsa ısmarlama diye övünmesi kolaydır. Sonra bütün gün tramvaydan tramvaya, otobüsten otobüse atlıyarak - tabiî günün en kalabalık saatlerinde - şehri dolaşır, herkese duyuracak şekilde «Paso!» demenin zevkini tadardım. Degüstasyonda, Lebonda, Klüpte, Park Otelde, Tokatlıyanda görünür: «Dün Adnan bana gelmişti, yarın genel kurul toplantısına önerge vereceğim» diye kendimi gösterirdim.

Şehir Meclisi âzası olsaydım, hemşerilik vazifelerimi yerine getirmekte kat'iyen geri kalmazdım. Derhal barlara koşar, garsonlara viski söylerdim. Malûm ya, onlar zeki heriflerdir. Daha içki listesine bakışımdan benim kim olduğumu anlarlar, herhalde izaz ve ikram etmeyi, ağırlamayı ihmal etmezlerdi. Böylece, resmen hüviyetimi belli etmeksizin gizli ihtikâr yapılıp yapılmadığını yerinde bizzat görür, anlardım (Belki sızmazdım bile...).

Vali olsaydım... Ne o? Olamaz mıyım yâni? Neyim eksik? Boyum mu? İstanbul Valisinden iki parmak yüksek adamım ben... Evet, vali olsaydım kimse beni yerimde bulamazdı: Ya teftişe çıkardım ya istikbale.. Ya teşyide gezerdim ya kokteylde.. Valilik fena meslek değil hani... İnsanı kuşa benzetiyor!

Doktor olsaydım diye de düşündüm. Evvelâ, hiç şüphesiz, simsarlara metelik vermezdim. Belki akrabamdan bir eczacıyı yabancı bir firmanın Türkiye mümessili yaptırırdım amma, bundan bir şey çıkmaz ki... Sonra, ölen hastalarım olursa (artık o kadarcık hekimlik elimden gelir tabii) bunlar herhalde ecellerile ölürler, kendiliğinden iyileşenlerse muhakkak sayemde kurtulmuş olurlardı. O zaman, belki bana teşekkür edenler bir araya gelerek haftalık bir «Alenî teşekkür» dergisi çıkarırlardı. Ben de sermaye koyar, onların yükünü paylaşırdım. Amma reklâm olacakmış... Olsun varsın! Sonunda bir hastabakıcıyla da evlendim mi, kekâ...

Lâkin bu mesleklerden herhangi birine girseydim, bunları nasıl yazar, düşündülkerimi herkese nasıl duyururdum? Gazeteci olmasaydım elâlemin kusurlarile alay edebilir, onlara doğru yolu gösterebilir, arasıra hapse girmek pahasına bile olsa doğru söylemenin tadını duyabilir miydim?

— Nuri efendi! Bir çay getir, zahmet olacak amma, bir de simit alıver, öğle olmuş!

İyi ki gazeteci olmuşum. Hiç değilse yediğimi içtiğimi, hattâ işittiğimi hazmedebiliyorum!

— * * —

Bizim Diyojen — Ne zaman adam aramıya kalksam karşıma bu hayalet çıkıyor!

Partili — Halkı yırtık pabuçtan kurtaracağımızı vâdetmiştik; bak, hiçbirinin ayağında pabuç yok!

Hayat!

PAROLA

Üstad Selim Sırrı Tarcan, hizmetçisine:

— Oda soğudu, ferme la porte dedi.

Misafiri sordu:

— Neden Fransızca söyledin?

Selim Sırrı izah etti:

— Bizim hizmetçi çok inatçıdır. Türkçe söyleseydim kapıyı kapamazdı, çünkü emir dinlemez. Fakat Fransızca anladığını göstermek için bak nasıl kalktı kapadı!

Dâstân-ı Dostân

19

Senihi, bırakıp direksiyonu,
Siyâset yoluna girdi en sonu;
Vâli men'ederken tam klâsonu,
Meclise nakletti çanı, çançanı.

20

Hüseyin Bingülden hergün meşk alıp
Türküler söylerim, hep basma kalıp;
Andre Vahramla beziğe dalıp
Anarım tavlacı Karagözyanı.

21

Salamon Adato, yaman avukat;
Maddesiz, kanunsuz etmez mülâkat;
Andırır ilmiyle zekâsı kat kat
İkamet ettiği apartımanı.

22

İki Atalay var, sagîr ü cesîm;
Birisi «Halîl» dir, birisi «Besîm»:
Halîl bağ bağ gezer, misâl-i nesîm;
Besîm çam devirir bulsa ormanı.

23

Lâleli - zâdeden briç öğrenen,
Yahya Pehlivanı şlemle yenen
Ve oyun tarzını herkes beğenen
Niyazi Ünalın doldu cüzdanı.

24

İstemez, bilirim Kerim - zâdeyi,
Her avın etinden istifâdeyi;
Nitekim kaybetti dün irâdeyi
Tenhâda görünce hoş bir ceylânı.

(Devamı var)

DELİ OZAN

Halk — Baskılar kalktı, sizin niyetiniz yok mu?

MAAZALLAH!

Selma ile Belma arasında:

— Geçen kadını gördün mü?

— Hangisini? Hani şapkasının tüyünde dört tane pembe benek vardı... Sağ elinde de on iki taşlı bir yüzük. O mu?

— Evet.

— Bilmem, pek dikkat etmedim...

BÜYÜK TEHLİKE

— Ne o? Nişanlından ayrılmışsın? Neden?

— Yaptığım tahkikat iyi netice vermedi, birader.

— Ya?

— Evet. Kız meğerse atlet-miş...

PAZARLIK

Ev sahibi kiracı namzedine tafsilât veriyordu:

— Bundan evvelki kiracıma dokuz ay müsaade ettim, kirayı yine vermeyince kapı dışarı attım.

Müstakbel kiracı biraz düşündükten sonra:

— Şunu on ay yapın, aynı şartla kabul ederim, dedi.

ESKİ AHBAP

Delikanlı, parkta oturan kızın önünde durdu:

— Beni tanımadınız mı?

— Hayır.

— Biraz evvel önünüzden geçmiştim!

Demokratların Balosunda

Demokrat balosu, demokrasi ile uyuşturulamıyacak bir tatlı ahenk ve lüks içinde geçti doğrusu! Lüksle demokrasi arasındaki tezad malûm; tatlı ahenge gelince... Malûm ya, bizde demokrasi demek herkesin keyfine göre hareket etmesi demektir. O halde keyifler çatışınca ahenksizlik de başgösterecektir.

Neyse, siyaseti bir tarafa bırakalım da baloya gelelim.. Aman ne balonlar uçuruldu, ne balonlar... Gören bayıldı. Koca koca balonların üstündeki yazılara kalsa vergiler mi inmiyordu, hayat mı ucuzlamıyordu, yoksa her tarafa mescidler mi yapılmıyordu... Bereket biz, bunların ilk sarhoşluk eseri olduğunu, sabahleyin herkes ayılınca Hanya ile Konyanın meydana çıkacağını biliyorduk...

Baloda kimler yoktu kimler.. Misbah Uras, Ferzan Aras gibi kafiyeli merkezi umumî âzaları mı, Enver Saftır Oder gibi saf, Cahide Evliya gibi ermiş, Cahit Evrenos gibi tarihî simalar mı...

Baloda neler olmadı neler... Sodalı viski yerine demokrasili viskiler mi içilmedi; serden mi geçilmedi, ağız'ar mı açılmadı, pavyonlara mı göçülmedi...

Zaten, balomuza gelenler evvelâ hafifce başları dönmüş olarak gelivorlardı: Kimi ikbalden, kimi istikbalden, kimi istiskalden baş dönmesine tutulmuşlardı. Kapıda gelenlere, derecesine göre mevki şarabından sunuluyor, koltuklanarak yerlerine götürülüyor ve ağırlanıyordu.

Cazbant yerine, davul zurna çalınıyor, halk havaları birbirini kovalıyordu. Ağrı Milletvekili Kasım Kufralı ve Celâl Yardımcı girerlerken Eğin havası, İstanbul Milletvekili şair Faruk Nafiz üstadımız girerken Boğaz havası, Şehir Meclisinde Üsküdar delegesi avukat Suat Bedük salona girince de «Üsküdara gider iken aldı da bir yağmur» diye kâtibim türküsü çalındı.

Sıra oyunlara gelince, Demokratlar altmışaltıya oturdular. Bir kısmı Ali Cengiz oyunu, sayın Başbakan Adnan Menderes de zeybek oyunu gösterileri yaptılar. Ondan sonra davetlilere merasimle külâhları giydirildi.

Vakit ilerledikten sonra kafalar iyice kızıştı. Cahit Evrenos, birdenbire Daimî Encümen âzası olduğunu hatırlıyarak baloda fiat kontrolüne kalkıştı ise de kendisini çabuk yatıştırdılar.

Davetlileri eğlendirmek için birkaç siyasî nutuk söylendi. Dans edildi. Sanatkâr okuyucularımız çıkıp şarkılar okudular. Nihayet, horozlar öterken balo da curcuna havasile sona erdi.

Demokrat balosuna hazırlık:

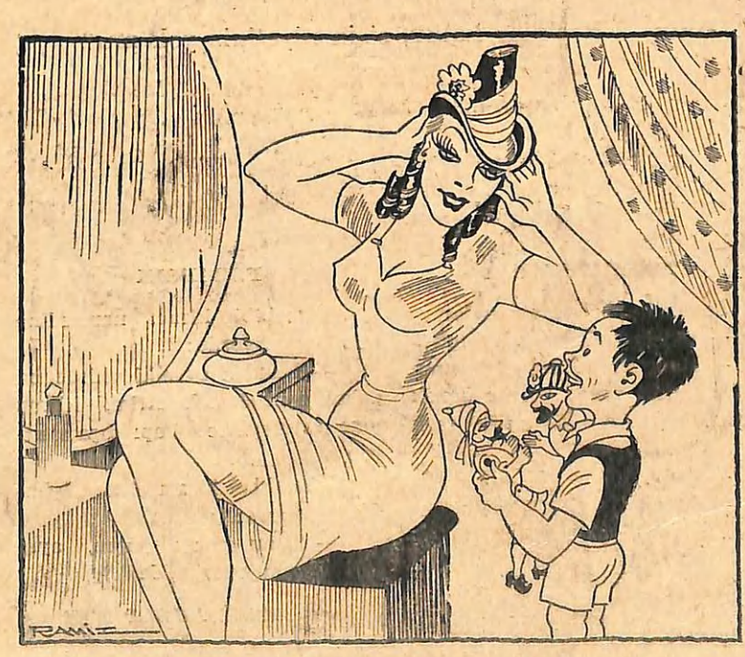

— Anne, karagözle hacivadımı alayım, beni de baloya götür!
— Sus yumurcak, orada bunlara lüzum yok!

olunacağını bildirdi!

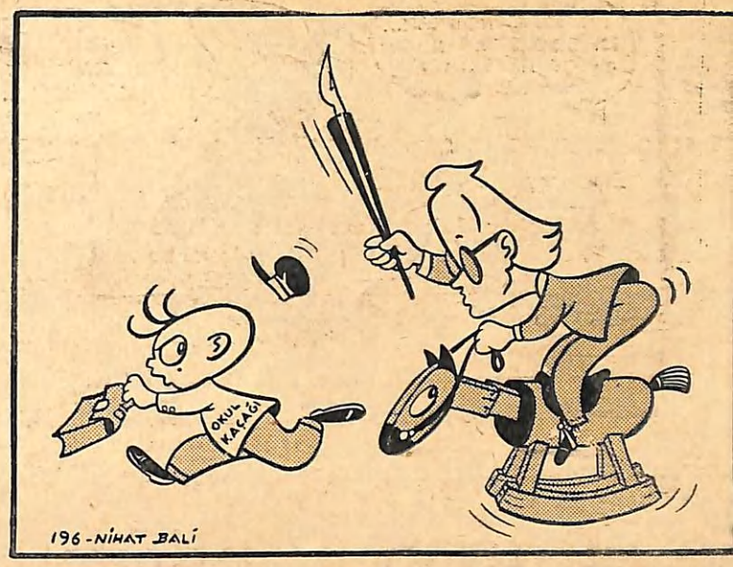

İleri!

— Artık halk uyandı iyice...
— Merak etme, biraz karnını doyursa, yine uykusu geli

— Bak; namuslu bir adam gidiyor!

Küçük Valinin maceraları!

Muhasipnâme

Önünde beklerken yüzlerce kişi,
Elbette şaşırır memurlar fişi,
Nihayet bekletmek düşünce işi

Dikkati çengele asar muhasip
Gelene imzayı basar muhasip..

☆

Merkezden bir sual sorarsa şayet
Cezadan korkarak okur bir âyet
Yemen'e gidenler gelir nihayet

Soruya bir cevap almaz muhasip
Nasıl saçlarını yolmaz muhasip?

☆

Yanılıp derdini yansa üst'üne;
Sormazlar bu işin altı, üstü ne?
Toplanıp binerler hepsi üstüne

Tükenmez borçlara batar muhasip
Yatağı, yorganı satar muhasip!

☆

Ne Meclis bu derde bir deva arar,
Ne parti el koyup yarayı sarar..
Yazdığın hicviye ne işe yarar?

İstersen davul çal, bağır muhasip,
Duyan yok, kulaklar sağır, muhasip!

MUHASEBECİ

— Kim yenilmiş dede?
— Kızıl Koreliler..
— Onu sormuyorum canım; Galatasaray mı, Beşiktaş mı?

Doktor — Neden verem oldun oğlum?
Hasta — Vereme ilâç aramaktan, doktor!

AFİYET OLSUN!

Hacıağa, lokantada garsona, yanındaki masada başkalarının önünde duran şişeyi gösterdi:

— Bana da bir şişe.

Bir şişe bira geldi. Hacıağa bir bardak doldurup içti. Sonra yanındaki masa komşularına döndü:

— Amma ne su, degül mü?

YOLDAŞA YOLCULUK

Rus işgali altındaki memleketlerden birinde bir adam gazeteyi alır almaz hemen göz gezdirmiye başladı.

— Ne arıyorsun?

— Bir ölüm ilânı,

— Ölüm ilânları dördüncü sayfada olur. Sen birinci sayfaya bakıyorsun.

— Ölümünü beklediğim adam birinci sayfalıktır, birinci sayfalık!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

BATUR, Suphi — Zadegândan, daha doğrusu zedegândan, en doğrusu ise Yusuf Kemalzedegândandır. Demokrat Partinin Sinop Milletvekili iken, Tengirşenk'in Partiden ayrılması üzerine o da peşine düştü ve şangır şungur partiyi kaybetti. Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan oldu. Ne onlara yaradı, ne bunlara; hulâsa, Milletvekili seçilemedi!

Eskiden, Galatasaray Klübünün reisi idi. Orayı da Yusuf Z:ya Öniş'e kaptırdı. (Çocuğun bu sefer de bahtı yok!) Bir zamanlar hoş sohbet, nüktedan bir zattı. Seçimlerden sonra ise ne hale geldiğini bilen yok.

Maamafih, memlekete hayırlı hizmetleri dokunmuştur. Meselâ, İstanbul Mürakabe Komisyonu müfettişlerindendi. O zaman epey faydalı teftişler yapmıştır. Rivayetlere göre, dostlar alışveriste görsün kabilinden bir yazıhane açmış bulunmaktadır. Maamafih, kendisini arayanlar ancak İnönü stadyomunda bulabilirler. Belki İnönüyle alâkayı kesmemiş olmak için!

Eski zamandan kalma nüktelerinden birini kaydedelim:

Bir gün Suphi Batur bir toplantıda bulunuyordu. Ciddî ve malî bahisler üzerinde konuşulurken ortaya bir söz atıldı:

— İnsanla hayvan arasında ne fark vardır?

Kimi hayvanların konuşamadığını, kimi gülemediğini, kimi düşünmediğini söyledi. Sıra müşarünileyhe gelmişti.

Suphi Batur ciddi tetkiklere dalmış, hayatının muhasebesini yaparken!

— Sizce ne fark var? dediler. Güldü:

— Para sıkıntısı farkı... Hayvanlarda para derdi yoktur!

★

Burhan Belge demokrasi fikirleri arasında

BELGE, Burhan — (Asaf) Eski kalemşorlardandır. (Kadro) adında bir mecmuanın kadrosuna yandan sürünmüş, ondan sonra Ankarada ve İstanbulda mevki sahibi olmuştu. Bu arada Anadolu Ajansının başmüşavirliğini yapmıştır. Lâkin Ajansın verdiği haberlerde görülen o berbat üslûp, o aksak ifade, tabiatiyle Burhan Belge'nin eseri marifeti değildir. Zira kendisi, içi hiç dolu cümleleri bile telleyip pullıyarak, süsleyip şişirerek fikir doluymuş gibi göstermek hünerine bihakkın sahiptir. bir müddet de Radyoda siyasî berberlik etmiştir.

Demokrasinin memlekete gireceğine dair en hafif alâmetleri vaktinde sezip kokusunu alarak İzmire akın ettikten sonra oradaki D. P. şubesinin erkânından oldu. Kalemini süngü gibi kullandı ve demokrat menfaatler peşinde koştu. Esasen D. P. istasyonuna gidiş geliş bileti almıştı. Nihayet son defa oradan ayrılınca evvelâ «Siyasî mektup» muharrirliği yaptı. Sonra «Ankara Palas»ın meclisi idare âzalığına yükse'di. Kalemiyle hayatını kazanan muharrirlerimizdendir.

Bir gün Ankara Palas salonunda, eski C.H.P. erkânından biriyle konuşuyordu. Erkândan olan zat:

— Nasıl, bugünkü vaziyetten memnun musunuz? diye sordu. Burhan Belge anlamıştı. İzah etti:

— Vallahi azizim, siyasette insan ne başkalarının vaziyetinden gayrimemnun, ne de kendi vaziyetinden fazlaca memnun olmalı!

★

BİLGİNER, Recep — Dünkü çocuklardan, yarınki büyüklerdendir. Gazetecilikten Şehir Meclisi âzalığına kadar girmediği kılık, aşçılık sanatına dair makalelerden mizahî fıkralara kadar yazmadığı yazı yoktur. Amma, hiç birinden fazla anladığı iddia olunamaz. İsimler umumiyetle sahiplerine uygun olmazlar. Ahmak adamların çok defa «Zeki», yavaşların «Sert», sakinlerin «Coşkun» adı aldığını hep biliriz. Bilginer bunlardan değildir. Bilginliğini eserlerile, erliğini de ikidebir zıd fikirleri korkmadan ortaya atmakla isbat etmiştir. Nerede aramazsanız orada karşınıza çıkar (aşağı yukarı ilâhî bir vasıf); ne söylemezseniz o, duyar. Şu anda hangi gazetede çalıştığını bilemezsiniz; lâkin yarın elinize alacağımız bir mecmuada onun imzasına rastlıyabilirsiniz. Bu zeki ve çekirdekten (yâni kaldırımdan) yetişme gazeteci kısa zamanda memleketin ve İstanbulun mühim simalarından arasına girmiştir. Artık işin nereye varacağını siz kestirin! Musikiye bayılır. En sevdiği «Recebim, sana para vereceğim» şarkısını duyduğu zaman mestolur.

Recep Bilginer, her telden çalan bir sanatkârdır. Burada müteaddit mesleklerinden oyuncaklarla şehrin seyrüseferini talim ediyor.

★

Kâmil Boran zarif tebessümlerinden biriyle gülerken!

BORAN, Kâmil — (Mardin Milletvekili) Son zamanlarda büyük inkişaf gösteren siyaset adamlarımızdan biridir. Gençliğinde İstanbulda yargıçlık ve avukatlık etmiş değerli hukukçularımızdandır. Hattâ «Hukuk Dünyası» diye bir mecmua bile çıkarmış, mecmuanın başyazarlığından ressamlığına kadar herşeyini kendi başına yapmış kıymetli bir meslekdaşımızdır. Malûm ya, bu asırda Ahmet Mithat Efendi zamanındaki gibi mecmua çıkarabilmek herkesin ne kadar uğraşsa beceremiyeceği hünerlerdendir.

Meclise girdikten sonra belâgati ve talâkati daha ziyade galeyana gelen Kâmil Boran kemalini isbat etmek için yeni vesileler bulmakta gecikmedi ve elhak hem kendinin, hem Partisinin yüzünü ağarttı.

Bu arada, Sarayları Koruma Kurulunun sözcülüğünü yaparak aray eşyalarını İstanbul Milletvekili Salih Keçeci ile birlikte saydı. Sözü Keçeciye kaptırır gibi olduysa da tekrar sözü alarak aralarında iş bölümü yapıldığını, Keçecinin keçelere, kendisinin de diğer eşyalara nezaretle vazifelendirildiklerini bildirdi. Durum bu şekilde aydın'andıktan sonra Kâmil Boran Meclisteki işine döndü. Halen muhalefeti güçül kuvvetli göstermiye gayret etmektedir.

Halkın Nabzını Yoklayalım!

Çizen: **Ramiz**

Çömez — Nasıl atıyor?
Manifaturacı — 66!

Çömez — Nasıl atıyor?
Şoför — 3,5!

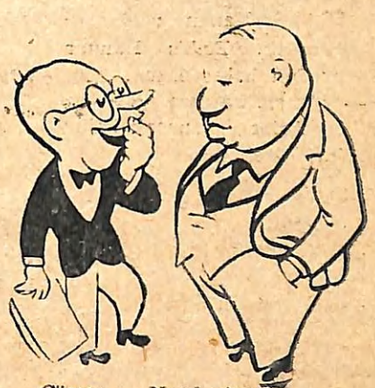

Çömez — Nasıl atıyor?
Bankacı — 41 pâre!

Çömez — Nasıl atıyor?
Gazeteci — Karavana!

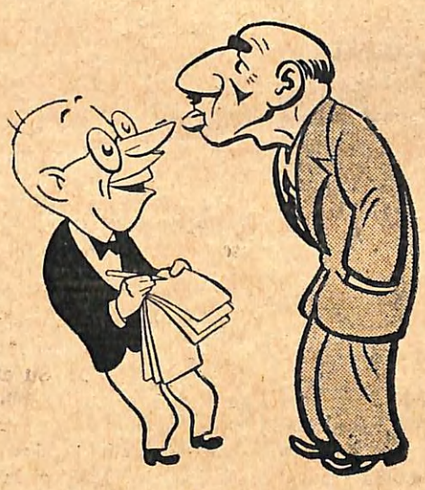

Çömez — Nasıl atıyor?
Akşamcı — Tek,tek!

Çömez — Nasıl atıyor?
Partili — Biraz yüksekten!

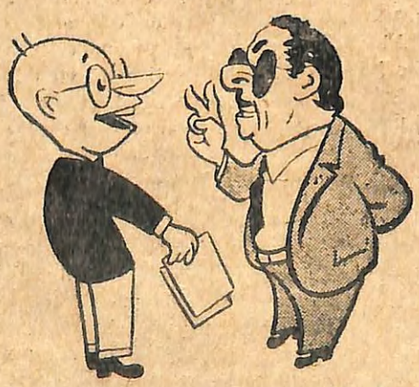

Çömez — Nasıl atıyor?
C. H. P. li — Duracak gibi!

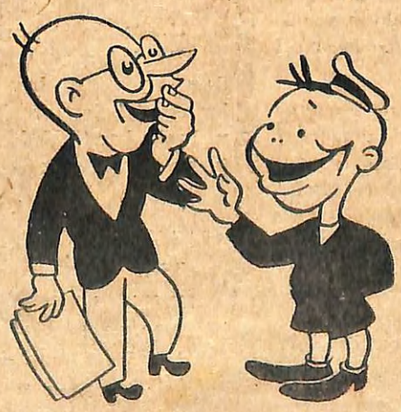

Çömez — Nasıl atıyor?
Emekli — Çene atıyor!

Çömez — Nasıl atıyor?
Kadın memur — Çifte atıyor!

Hikâye

Gider Ayak

Yazan: VİR GÜL

TİRAJE Hanım uşağından bıkmıştı. Belkis Hanıma bundan bahsederken:

— «Aman, kardeş» diyordu, «İllâllah! Artık dayanacak halim kalmadı.»

— «Ne yapıyor? Hırsız mı?»
— «Hayır!»
— «Yalancı mı?»
— «Hayır!»
— «Küstah mı?»

— «O da değil. Keşke öyle olsa. Hırsızlık ederse canını yakarsın, yalan söylerse ağzının payını verirsin, küstahlık ederse haddini bildirirsin... Bambaşka.»

Belkis Hanım: «İlâhi, kardeş» dedi. «Sen de pek uzattın. Söylesene nesinden şikâyetçisin uşağının?»

Uşak dedikleri on yedi, on sekiz yaşlarında Karadeniz uşağı bir delikanlıydı. Bir gün, elinde uskumru dolu bir sepet, mahalle arasında dolaşırken hanımfendi onunla alâkadar olmuş:

— «Taze mi balıkların?» diye sormuştu.
— «Taze de söz mu? Canlu!»
— «Sen kendin mi tuttun?»
— «Ha ben çendum tutmuşumdur!»

Tiraje Hanım balıkların başını, kuyruğunu muayene etmiş, kulaklarının arkasına bakmış, taze olduğuna kat'i kanaat getirdikten sonra bir kilo almıştı.

Ahbaplıkları böyle başladı. Sonra bir gün hanım balıkçı güzeline kendi yanında çalışma teklif etti:

— «Benim kimsem yok» dedi. «Kadın hizmetçilerle geçinemiyorum. Kimi yalancı, kimi hırsız, kimi pasaklı, kimi yüzsüz oluyor. Bak sen efendiden bir çocuksun. Sabah ayazında balık tutup akşama kadar beş kilo satmak için uğraşacağına, gel benim yanıma, yiyip içmesi, yatıp kalkması benden. Sana ayda 30 lira da harçlık. İşim hafif: Pazardan öteberi alıp getireceksin, yemeği ben pişiririm, sofrayı sen hazırlarsın... Kabul mü?»

Osman evvelâ bir duraladı. Kadını yukarıdan aşağıya şöyle bir süzdü.

İçinden: «Paralu bir karu bu!» hükmünü verdi ve kabul etti.

Tiraje Hanım: «Herşeyinden memnunum doğrusu, neme lâzım!» diyordu. «Lâkin çok fena bir huyu var: Bahse tutuşmaya pek meraklı.»

— «Bahse tutuşmaya mı?»
— «Evet.»

Belkis Hanım bir kahkaha attı:

— «Sen de ömürsün be, Tiraje! Uşağın bahse tutuşmaya meraklıysa sen de ya tutuşursun, ya tutuşmazsın! Bundan da şikâyet edilir mi?»

Tiraje acı acı güldü:

— «Öyle diyorsun amma, işin içyüzünü bilmiyorsun. Tutuşmadan olmuyor ki! Öyle mânasız şeyler iddia ediyor, öyle olmıyacak şeyler üzerine bahse giriyor ki insan her seferinde, kazanacağım da şu densize haddini bildireceğim, ümidile bahsi kabul ediyor. Fakat sonra: Bir de bakıyor ki Osman bahsi kazanmış!»

Belkis merakla sordu:

— «Nesine bahse girişiyorsunuz?»

— «Parasına.»

— «Allah Allah! Nesine güvenerek böyle bahislere kalkıyor!»

— «Nesine güvenecek! Zekâsına! Kaybettiği hiç yok ki! Şimdiye kadar benden iki yüz liraya yakın para çekti hep bu bahis tutuşma işi ile.»

Belkis Hanım, arkadaşına acır gibi baktı:

— «Yazık!»

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi doğruldu:

— «Sen bu uşağı başından atmak istiyorsun, değil mi?»

— «Evet.»

— «Bana ciro eder misin?»

— «Hayhay! Sahi mi söylüyorsun?»

— «Tabii, sahi söylüyorum.»

Derhal kuvveden fiile geçtiler ve bizim Osman bir gün içinde elden ele geçti...

*
* *

Belkis, arkadaşından devir aldığı uşağı evvelâ karşısına çekip bir tenbih geçmek istedi:

— «Bana bak, Osman» dedi.
— «Buyur, hanum.»
— «Sen beni bilir misin?»
— «Bilirim, hanum.»
— «Ne bilirsin?»
— «Kim olduğunuzu.»
— «Nereden bilirsin?»
— «Tanurum...»

Belkisin gittikçe tepesi atıyordu.

— «Allah Allah» dedi. «Sen beni nereden tanır mışsın! İlk defa olarak görüyorsun.»

— «İlk defa çoruyorum amma, tanurum. Sizi herkes tanur. Çok işitmişliğim vardur!»

Belkis kıvrak bir kahkahayla güldü:

— «Hadi oradan sen de! Atıyorsun!»

— «Vallahi degül, hanum. Bahse girerim ki sizin sırtunuzun ta ortasında bir ben vardur!»

Belkisin öfkesi hâd dereceyi bulmuştu:

— «A! Terbiyesize bak!» diye haykırdı. «O nasıl lâkırdı?»

— «Tostoğru bir lâkurdu, hanum! Yalan mı?»

— «Yalan ya!»

— «Bahse cirer musunuz?»

Belkis Hanım, uşağa güzel bir ders vermek için bundan daha iyi bir fırsat bulamıyacağını düşündü ve başka her türlü düşünceyi unutarak cevap verdi:

— «Girerim. İki yüz lirasına. Var mısın?»
— «Varum!»

Belkis içinden: «Şu aptalın bütün sermayesi olan iki yüz lirasını alayım da aklı başına gelsin» diyordu.

Hemen entarisini çıkardı, kombinezonunun ön tarafını kapayıp arkasını sıyırdı ve, âdeta vücudile iftihar eder gibi bir tavırla, döndü:

— «İşte bak! Ben falan yok! Gördün mü?»

Osman, mağlûp ve mahcup bir hal aldı:

— «Affedersunuz, hanum» dedi. «Aldandum. Alun şu sizin; içi yüz lira.»

Belkis Hanım, giyindikten sonra paraları alıp sayarken:

— «Bak bu sana ders olsun, Osman» diyordu. «Bir daha bahse falan tutuşma yok. E mi?»

Osman dersten mütenebbih olmamıştı:

— «İşi bilur» diye cevap verdi.

*
* *

Biraz sonra Belkis, Tiraje'ye telefon ediyordu:

— «Senin uşağa öyle bir ders verdim ki!»

— «Yok canım! Ne yaptın?»

— «Daha ne yapacağım! Benimle de bahse girişmek istedi. Kaybedeceğini biliyordum. İki yüz lirasına bahse tutuştum. Kaybetti. Elindeki bütün parasını yutuldu!»

Tiraje merak etmişti:

— «Anlat bakayım, şekerim, nasıl oldu bu iş?» diye sordu.

Belkis hikâyeyi bütün tafsilâtile anlattı.

Bitirince Tiraje ne zamandanberi tuttuğu kahkahalarını koyuvererek telefonu inletti.

Sonra sesi hüzünlü bir hal aldı:

— «Merak etme, Belkis Hanım, bu işde yine bizim uşak kârlı çıktı?»

— «Neden?»

— «Neden olacak. Bizim evden ayrılmadan evvel benimle son bir bahse daha girişmişti. «Belkis Hanımı karşımda yarı beline kadar soyundururum. Bahse girer misiniz?» demişti. Benim de senin namusuna güvenim olduğu için, göğsümü gere gere beşyüz lirasına bahse girmiştim. Desene, gider ayak beni yine mahvetti bu uşak!»

FIKRALAR

DEVE!

Arap otomobil alacaktı. Acente:

— Size şu markadan verelim, hacım, dedi. On beygir kuvvetindedir...

Arap: «Lâ!» dedi. «Ben beygir anlamaz. İllâ deve kuvveti olacak!»

BABA NASİHATI

Sofrada babası çocuğuna nasihat veriyordu:

— Bir gün olup büyüyeceksin, evleneceksin, oğlum. Önüne ne konulursa yemiye şimdiden alışsan iyi olur!

SİYASET

Talebelerinden biri Münir Nurettin'e soruyordu:

— Üstad, sesim iyi mi?

«Münir» düşünceli bir tavır alarak cevap verdi:

— Sesinizi ifade için daha başka bir sıfat kullanmak lâzım... konur amma, aslan konmaz ki!

YASAK!

Ayasofya Müzesi Müdürü Ramazanoğlu hademesine tenbih etmişti:

— Gelenlerin şemsiyelerini veya bastonlarını kapıya bırakmaları lâzım, unutma.

Hademe:

— Peki, efendüm, dedi ve emri derhal tatbik etti.

Gelen ziyaretçiye:

— Şemsiyenizi bırakacahsınız, dedi.

— Şemsiyem yok.

— Öyleyse bastonunuzu.

— Bastonum da yok.

— Giremezsünüz begüm!...

DENSİZLER

İki deli arasında:

— Hangisi daha iyidir: Tuz mu? Aslan mı?

— Tabii, tuz.

— Neden?

— Tuz salataya

REZİL!

Züppe, para cüzdanını kaybetmişti.

— Ah! Öyle üzülüyorum ki, diyordu.

— İçinde çok para var mıydı?

— Yoktu. Üç buçuk lira anca, vardı amma, işte asıl onun için üzülüyorum ya!

— ? ? ?

— Düşürdüğümü gören alıp baktıysa rezil oldum demektir!

MANZARA

Yolcu hancıya geldi:

— Benim yattığım oda için beş lira alıyorsun, halbuki yanımdaki odayı dört liraya vermişsin. Bu nasıl iş?

Hancı cevap verdi:

— Senin odadan iki dağ fazla görünür, hemşerim!

BİLÂİSTİSNA

Bâtıl itikatlara inanırdı. Bir gün ihtiyar bir ahbabına sordu:

— Salı günü evlenmek insana uğursuzluk getirirmiş, doğru mu?

İhtiyar dost cevap verdi:

— Tabii, oğlum. Salı günü neden istisna olsun?

TİTİZLİK

Titiz adam sütçü dükkânına girdi:

— İki yumurta istiyorum. Rafadan olacak. İki dakika 32 saniyeden fazla kaynamıyacak. Günlük olacak, üzerinden 3,5 saatten fazla geçmiş olmıyacak...

Dükkâncı dinledi, dinledi, sonra sordu:

— Tavuğun ismini söylemeyi unuttunuz?

YAZIK!

Arkadaşı, caddeye bakarken:

— Ne güzel bir kadın geçiyor! dedi.

Tembel'erin şahı içini çekti:

— Yazık ki arkam pencereye dönük oturuyorum. Yoksa, bakardım.

İNSAF!

Müşteri hayret etmişti:

— Ne o! Bir yumurta yirmi kuruş ha?

Yumurtacı memnun memnun güldü:

— Hayret etmekte hakkımız var, efendim. Biz insaflı tüccarızdır: Yirmi liraya değil, yirmi kuruşa satıyoruz.

DİLE BENDEN...

Kevorg'la Mişon, ölmekten sonra, Allaha bu dünyadan şikâyet etmişlerdi. Allah Baba da onları bir kere daha talihlerini denemek üzere tekrar yeryüzüne göndermiye karar verdi ve sordu:

— Ne istersiniz?

Kevorg:

— Bir küp dolusu altın! dedi.

— Ya sen?

Mişon cevap verdi:

— Kevorg'un adresini verin kâfi!

MUHABBET

Kadın sordu:

— Ben ölürsem ne yaparsın?

— Allahaşkına bahsetme öyle şeyden! Muhakkak çıldırırım...

— Tekrar evlenir misin?

Kocası güldü:

— O kadar çıldıracağımı zannetmiyorum.

Ev Kuranlar,
Ev Yapanlar!

Yeni ve mes'ut bir hayat için yuva kurmak istiyen çiftler ömürleri boyunca kallanabilecekleri çok nefis mobilyaları,

Apartıman, köşk, dükkân, müessese yaptıranlar da doğrama işlerinin en mükemmellerini, bu işleri en zevkli, sağlam ve nefis surette yapan

CEVAT YÜRÜR

fabrikasına sipariş etmelidirler.

Cerrahpaşa Cad. Tel: 24123 İstanbul

Tabiat çiçekleri, çiçekler de

Şükûfe

kokularını yarattı. Siz de bu kokuları kullanınız!

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

SAYI: 241

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

And Filmin 22 Ayda Hazırladığı Şaheser

Ben bu filmdeki kadar bir çok tanınmış artistin bir araya geldiğini görmedim Oya Sensev — Kadri Eroğan — Orhon Arıburnu — Muzaffer Tema — Settar Körmükçü — Sadri Alışık — Ayten Kayalı — Cahit Irgat — Kemal E. Bara — Münir Ceyhan.

Baştan başa Turgut Demirağ'ın eseri olan Fato Türkiye'de şimdiye kadar çevrilen en uzun filmdir. Tam 4.400 metredir. Perihan Altındağ Sözeri ve Sadi Yaver Ataman ve korosunun bu filme ayrıca bir güzellik verdiği muhakkak.
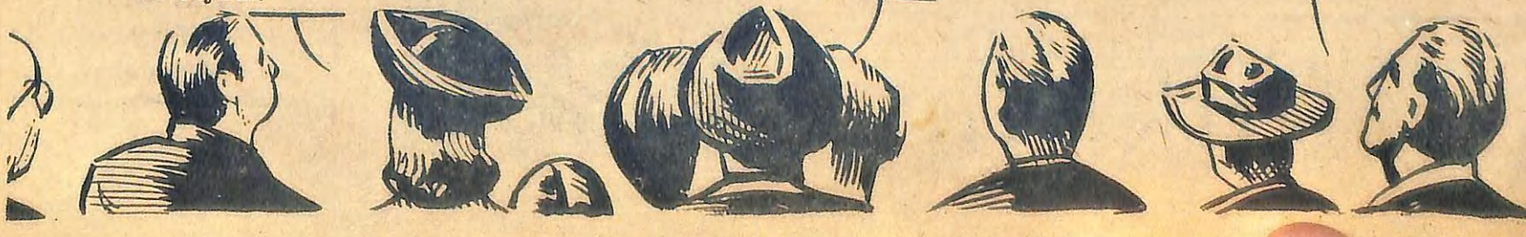
Bu filmi muhakkak görmeliyiz.